

nesplnil v čas platebních závazků, vyrovnáním převzatých. V otázce zpětné účinnosti tohoto zákonného ustanovení vynesl Nejvyšší soud v zasedání ze dne 21. října 1924 k čís. pres. 641/24 plenární rozhodnutí čís. sb. 4277, že ustanovení čl. III. zákona ze dne 26. dubna 1923, čís. 99 sb. z. a n. nedotýká se vyrovnání, jež před jeho účinností byla již právoplatně potvrzena. Jde tedy v tomto případě jen o to, zda potvrzené vyrovnání žalovaného stalo se právoplatným ještě před účinností cit. zákonného ustanovení, a k otázce této jest přisvědčiti. Nižší soudy přijímají právoplatnost potvrzeného vyrovnání nesprávným způsobem teprve dnem 5. června 1923, t. j. datem usnesení, jímž vyrovnací soud právoplatnost potvrzení vyhláší a vyrovnací řízení za skončené prohlašuje (§ 55 vyrovn. ř.), nezkoumajše, kdy se potvrzení to skutečně stalo právoplatným. Dle §u 49 vyr. ř. jest rozhodnutí vyrovnacího soudu o potvrzení vyrovnání veřejně vyhlásiti a kromě toho i veškeré věřitele a ostatní účastníky doručením vyhotovení jeho zpravit. Do rozhodnutí toho mohou si účastníci v §u 52 vyr. říz. stěžovati ve lhůtě 14denní, tato však čítá se dle §§ 174 konk. ř. a 63 vyr. ř. bez ohledu na doručení ode dne, kdy potvrzení veřejně bylo vyhlášeno. Tímto veřejným vyhlášením miní se, vzhledem na předpis §u 115 odstavec druhý c. ř. s. uveřejnění na soudní desce vyrovnacího soudu. V tomto případě se uveřejnění rozhodnutí vyrovnacího soudu o potvrzení vyrovnání tímto způsobem nestalo. Vyrovnací soud místo toho vyhlásil rozhodnutí to uveřejněním v úředním listu a v místních novinách. Než na věci to ničeho nemění, jelikož podle výkazů o doručení stalo se rozhodnutí právoplatným před 19. květnem 1923 jakožto dnem počátku platnosti shora cit. zákonných ustanovení, neboť doručení nejpozdější ze dne 5. května a 7. května 1923 týká se věřitelů, jímž dle §u 52 vyr. říz. proti potvrzení opravný prostředek nepříslušel. Dle toho nabylo vyrovnání právoplatnosti před počátkem shora cit. zákonného ustanovení a žalovaný důsledkem toho nepozbyl svým platebním průtahem slevy tímto narovnáním právoplatně získané.

Čís. 4367.

Skutečností ve smyslu §u 1330 obč. zák. jsou nejen události, nýbrž i osobní vlastnost někoho, tudíž i náchylnost a pohotovost jeho k činům přičítám se ať zákonu, ať dobrým mravům.

(Rozh. ze dne 18. listopadu 1924, Rv I 1393/24.)

Žalobce, inž. Richard P., byl chefem inženýrem u fy K. Kancelářský úředník téže fy Jaroslav R. nabídl se žalovanému, že mu bude sdělovati úřední tajemství své firmy. Když se R. dostavil poprvé k žalovanému a sdělil mu, že jest od firmy K., řekl prý žalovaný: »To jsem si ale hned myslel. Jest dobře, že jste předešel inž. P-a (žalobce), neboť, kdybych chtěl, byl by u mne již zítra«. Žaloba, domáhající se na žalovaném odvolání nařčení, jakoby žalobce inž. Richard P., kdyby žalovaný chtěl, byl s to, prozraditi obchodní tajemství svého zaměstnavatele konku-

renci a uveřejnění toho ve všech pražských denících na náklad žalovaného, procesní soud první stolice vyhověl, odvolací soud žalobu zamítl. Důvody: Po náhledu soudu odvolacího není zažalovaný výrok »To jsem si ale hned myslel. Je dobře, že jste předešel ing. P-a, neboť, kdybych chtěl, byl by u mne již zítra«, i kdyby se pokládal za zjištěný, způsobilým, aby odůvodnil po rozumu Šu 1330 obč. zák. žalobní návrh, směřující pouze k odvolání udánlivého nařčení. Z textování Šu 1330 obč. zák., jak bylo III. dílčí novelou k obč. zákonu zvoleno, plyne, že lze žádati za odvolání pouze v případě druhého odstavce Šu 1330 obč. zák., který předpokládá, že jde o rozšiřování skutečností, jež jsou způsobilé, by ohrozily úvěr, výdělek nebo hospodářský zdar jiného. Žalobce však ani netvrdí, že by žalovaný byl v inkriminovaném výroku rozšiřoval o žalobci skutečnosti konkrétní, znění onoho výroku jest rázu zcela všeobecného, postrádá konkrétních skutečností. Žalobní návrh obsahuje ovšem skutečnosti, které však jsou pouhou konstrukcí žalobcovou, odvozovanou z onoho výroku, a vkládá do výroku toho skutečnosti, které v něm nejsou obsaženy. Onen výrok jest jen dohadem, že by žalobce něco učinil, jest jen úsudkem, kritikou povahy žalobcovy, ne však skutečností. Proto nelze z výroku toho rázu povšechného dovozovati po rozumu Šu 1330 obč. zák. závazek žalovaného odvolati výrok rozsudkem vynesným k civilní žalobě. Pokud by pak mohlo se snad usuzovati na nějaký čin trestný spáchaný urážkou na cti, lze snad požadovati odvolání cestou trestní, nikoli však pořadem práva civilního (arg. první odstavec Šu 1330 obč. zák. a contrario).

Nejvyšší soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc odvolacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody:

Odvolací soud neposoudil věc správně po právní stránce, ježto nelze souhlasiti s ním u výkladu slova »skutečnost«, přicházejícího v první větě druhého odstavce Šu 1330 obč. zák. Odvolací soud vykládá pojem skutečnosti příliš úzce, omezuje jej na události a vylučuje přítomné stavy. Skutečností je též osobní vlastnost někoho, tudíž i náchylnost a pohotovost jeho k činům, přičítám se ať zákonu ať dobrým mravům. Výrok, v žalobě uvedený, odpovídá-li pravdě, jest proto sdělením (sr. třetí větu druhého odstavce Šu 1330 obč. zák.) skutečnosti, že žalobce je pohotově, na žádost neb vyzvání žalovaného prozraditi obchodní tajemství své firmy, jak učinil R., jenž ho jen předešel. Nejde tu o pouhý dohad neb úsudek, nýbrž o tvrzení skutečnosti dostatečně určité (konkrétní), by bylo ji zahrnouti pod pojem skutečnosti Šu 1330 obč. zák., a jejíž pravdivost nebo nepravdivost byly žalovanému zajisté známy. Odvolací soud nezabýval se odvoláním po stránce další, zejména po stránce skutkové, takže nelze dovolacímu soudu rozhodnouti o dovolání bez případného doplnění odvolacího řízení probráním dalších důvodů odvolacích.